

V zemi sv. Patrika

Strana 8

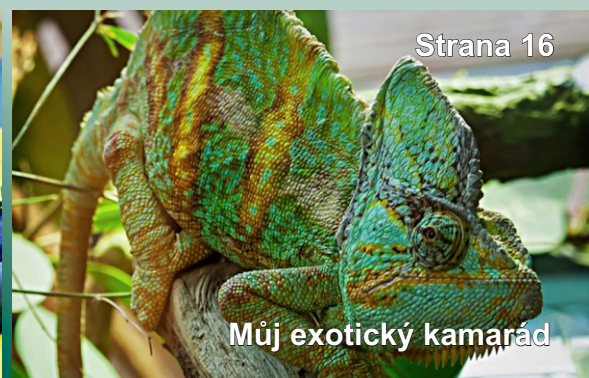
Strana 6

Výstavy

Strana 14

Jsmě výjimeční
Jakub Kalous

Strana 16

Můj exotický kamarád

Aktuální informace o dění ve škole i mimo ni se vždy dočtete na Facebooku. Zde jsou okamžitě a pravidelně umístovány všechny zprávy z různých akcí, jako jsou exkurze, školení, besedy, výlety a další školní i mimoškolní aktivity.

facebook**WEB:**

Jsi žákem SOŠ a SOU Vocelova? Máš nápad na vylepšení čehokoli na škole? Nebo naopak si s něčím nevíš rady? Pak využij žákovské rady a prostřednictvím svých zástupců řeš tento problém nejen mezi žáky, ale také s vedením školy. Žákovská rada se schází každé dva měsíce a řeší právě Vaše náměty, připomínky a stížnosti.

Vaše názory a náměty ke školnímu časopisu, webu a sociálním sítím nám můžete posílat jen ze školních e-mailů na: redakce@sosasou-vocelova.cz

Obsah

Reporty z akcí	2
Bez plastu to nejde	2
ENERSOL odstartoval.....	2
Finálový stolní tenis	3
Futsal, ten umíme.....	3
Město aut pro vyvolené	4
Škoda není na škodu.....	4
Veni, vidi.....	6
Naši instalatéři bodují.....	7
V zemi sv. Patrika.....	8
Irské otazníky.....	8
Pobyt na ostrově	9
Zelená mozaika.....	12
Ze života žáků	14
Jsme výjimeční – rozhovor s Jakubem Kalousem	14
Můj exotický kamarád	16
Za kulturou	17
Strýček Váňa v Klicperově divadle.....	17
Obrazem	18

Milí čtenáři,

nový rok je v plném proudu a Vy se právě chystáte začít do čerstvého čísla časopisu **Woco-go-zin**.

Co v prvním vydání pátého ročníku najdete? To, že Vocelovka ráda cestuje, je známá věc. Cílovou destinací se tentokrát stalo Irsko, kde žáci absolvovali odborné stáže s doprovodným programem. Společnými silami jsme opět odhalili Vaše skryté koníčky. Ze života žáků nás zavede do prostředí juda a mezi exotické mazlíčky.

Jak se spravují auta v Irsku? Kdo z Vás to umí s cizokrajnými zvířaty? Znáte judistu z Vocelovky? Odpovědi na otázky a mnoho dalšího se dočtete na následujících stránkách.

Pohodové i poučné čtení vám přeje
redakce Woco-go-zin

Bez plustu to nejde

Naše škola využila nabídky firmy FV Plast, a.s. a vyslala své instalatéry na exkurzi do výrobního areálu v Čelákovících. Ve školicím středisku byli žáci nejdříve seznámeni s výrobním programem společnosti, technickými parametry výrobků a novinkami v sortimentu. Následovala exkurze celým areálem od skladu surovin přes výrobní linky, zkušební laboratoře až po sklady, odkud se

zboží expeduje. Během exkurze byli žákům k dispozici renomovaní odborníci, kteří byli připraveni a odpovídali na

všechny dotazy. Následně bylo připraveno malé občerstvení a účastníci neodešli s prázdnou.

ENERSOL odstartoval

Koncem listopadu byl odborným seminářem zahájen v Královéhradeckém kraji letošní ročník projektu ENERSOL. Seminář se tradičně konal na SPŠ, SOŠ a SOU Hradec Králové čili na „Hradebce“.

Z naší školy se jej zúčastnilo sedm žáků třídy 2. MI spolu se dvěma učiteli a je jen škoda, že zde ze studijních důvodů nebyli přítomni i osvědčení matoďoři ze třídy 3. MA. Snad se přece jenom někteří z nich zúčastní soutěžních kol.

Po úvodu, ve kterém byly zřejměny důležité termíny pro tento školní rok, proběhly jednotlivé přednášky. V první Mgr. Jana Dolanová upozornila na nebezpečí v podobě vel-

kého množství odpadu z jednorázových obalů. Její přednáška s názvem „Bez obalu“ odstartovala velké množství otázek vznesených z řad posluchačů. Jak vidno, ekologie není mimo zájem našich žáků.

Ještě větší diskusní ohlas měla druhá přednáška zástupce Dopravního podniku města Hradec Králové, a.s. Ing. Jan György pohovořil na téma „Elektrobuses v městské hromadné dopravě v Hradci Králové – Strategie čisté dopravy 2015-2020“. Otázek a připomínek bylo opravdu hodně, díky čemuž byl časový harmonogram značně překročen.

Třetí část semináře vyplnil zajímavý film následovaný diskusí

řízenou RNDr. Milošem Polákem Ph.D. na téma „Remobil – životní cyklus mobilů“. Film odkazoval na výrobu a životní prostředí vyspělých a rozvojových ekonomik světa. I když naši žáci očekávali od této přednášky něco jiného, i zde nebyla v rámci diskuse nouze o různé dotazy.

Tím byl ukončen seminář a nastává otázka, jak se nám letos podaří zapojit do soutěžní části projektu ENERSOL 2020.

Finálový stolní tenis

Možná vás taky napadá otázka, kam se Vocelovka všude nedostane. František Veselý a Michal Felgr ze třídy 2. MP a Matěj Krupička a Josef Vognar ze třídy 3. MA se nezalekli ani výzvy ve stolním tenise a reprezentovali naši školu s ping-pongovými pálkami u modrého

stolu v okresním finále. Jejich výkony sice byly chvályhodné a ve vyrovnaném souboji se rvali statečně, ale přesto jim medaile o vlásek unikla a obsadili 4. místo. Děkujeme za vzornou reprezentaci a příkladnou bojovnost!

Futsal, ten umíme

Naše škola se opět zúčastnila Středoškolského poháru ve futsalu. Minulé ročníky se naší škole moc nepovedly, vždy

Po prvním finálovém zápase jsme měli skvěle našlápnuto, vyhráli jsme nad školou z Trutnova 6:2. K druhému zápasu

prostoru klukům, kteří moc neodehráli. Zápas skončil naší prohrou 0:2, ale nijak nám to nevadilo - postupujeme.

j jsme vypadli ve 2. kole turnaje. Letos jsme se ale přes 2. kolo probíjeli až do finále Královéhradeckého kraje. O náš postup se hlavně postaral Marek Kejř, který nám vystřílel postup z 1. i 2. kola a nemůžeme opomenout skvělého trenéra, pana Milana Němečka.

j jsme nastoupili proti Náchodu a ten jsme porazili 5:2.

Před posledním zápasem jsme měli jistý postup, protože jsme měli jako jediní 6 bodů.

Druhý Pouchov měl body jen 2, a tak jsme se rozhodli dát víc

Divizní finále, kde se střetnou jen tři nejlepší týmy z východních Čech, vítězové krajských kol z Hradce a Pardubic (Bohemia Chrudim a Gymnázium Polička), se letos konečně neobejde bez Vocelovky!

(Tomáš Vošlajer, Jiří Řezáč, 3. MP)

Město aut pro vyvolené

Ježíšek nadělil vybraným žákům dárky již v říjnu, v rámci projektu, který vede importér Porsche Česká republika. Vybraní žáci naší školy vyrazili společně s učitelem Janem

závodu Volkswagen, návštěva muzea této značky i Autostadt (město aut), které už dávno není pouze pro fanoušky koncernu VW.

vlastní kůži vyzkoušet a řídit luxusní elektromobil Audi ETRON, na masážní sedadla a famózní zrychlení se zapomenout vážně nedá. Děkujeme za příjemnou

Výtvarem na dvoudenní exkurzi do města aut Wolfsburgu v Německu. K nejzajímavějším zážitkům z bohatého dvoudenního programu patřily prohlídka výrobního

Díky precizní organizaci a péči průvodců z firmy Porsche jsme si exkurzi parádně užili. Nakonec se musíme pochlubit jednoznačným vrcholem exkurze – měli jsme možnost na

náladu a bezpečně cestování našemu učiteli i všem, kteří se podíleli na přípravě, a škole za tento dárek.

(Daniel Rohrbacher, 4. MA)

Škoda není na škodu

Koncem roku naše škola zorganizovala exkurzi v automobilce ŠKODA AUTO a.s. Mladá Boleslav. Protože jsme škola zaměřená na auta, museli se účastníci rozdělit do dvou termínů – jeden den vyrazili žáci učňovských autooborů, další termín naplnili autobus studenti maturitního oboru provoz a ekonomika dopravy.

Okolo sedmé hodiny ranní jsme vyrazili. Po asi hodině a půl jsme dorazili na místo.

Nejprve jsme navštívili výstavu aktuálních modelů, které jsme si mohli v klidu prohlédnout a vyzkoušet. Pokračovali jsme na recepci, kde nám rozdali sluchátka, přes která jsme mohli slyšet odborný výklad průvodců. Prohlédli jsme si vývoj celé automobilky od

jsme se s výrobním procesem od příjmu materiálu až po expedici vozidel zákazníkům, která zahrnuje sklad vysoko- i nízkoobrátkových položek, prostory lakovny, lisovny, robotickou část, viděli jsme jídelnu zaměstnanců. Dozvěděli jsme se údaje o průměrné

volné prohlídce muzea, jiní zamířili do kavárny, která je součástí muzea. Okolo šestnácté hodiny jsme se vydali na cestu zpět ke škole.

Výlet jsme si užili, líbilo se nám jak muzeum, tak i výroba, kam se jen tak někdo nedostane,

prvního kola značky Slavia a také vozu Laurin & Klement, přes vozy, co se nedostaly do výroby, až po závodní speciály. Následovala přestávka na občerstvení.

Poté jsme se přesunuli do samotné výroby. Seznámili

mzdě, počtu zaměstnanců, vyrobených vozidel a také to, jaké součásti se dováží a které si koncern vyrábí sám.

Na konci programu jsme shlédli celkové shrnující video.

Někteří z nás pokračovali ve

dozvěděli jsme se mnoho nových informací a spojili teorii ze školy s názornou ukázkou. Byli bychom rádi, kdyby se podobných exkurzí konalo více, rozhodně nejsou na škodu.

(M. Davidová, M. Volopich 3. MP)

Veni, vidi...

Období prezentací a přehlídek škol a dveří otevřených veřejnosti skončilo a zaslouží si alespoň lehkou rekapitulaci. Vocelovka byla opět vidět na výstavách škol počínaje Náchodem až po Pardubice. Dokázali jsme také operativně zareago-

vat a objevit se na besedách, které pořádaly pro své žáky i konkrétní základní školy, např. v Dobrušce, Hořicích či Novém Bydžově.

Srovnáme-li se s ostatními, rozhodně nikterak nezaostáváme, Vocelovku standardně reprezentují zaměstnanci i žáci. Velmi potěšujícím zážitkem byla i návštěva našeho absolventa, který se přišel pochlubit

svými úspěchy, zavzpomínat na to dobré, a navíc ještě stihl podat přihlížejícím výklad o oboru, který úspěšně absolvoval.

K „vocelové“ výbavě patří blížící semafor, kufr pro chytrý

dům ovládaný stejně jako M-boty přes tablet. Vše si zájemci mohou vyzkoušet. A protože nejsme jenom „autari“, u našeho stánku se skládalo obkladačské puzzle a velký úspěch slavila také stavba rozhledny. Bylo by opravdu dobře, kdyby se zvýšil počet našich stavebníků.

Přestože svět ovládá technika, ukazuje se, že komunikace

tváří v tvář je nezbytnou součástí, stejně jako je patrné, že žádná virtuální prohlídka nenahradí tu skutečnou live-procházku budovou školy. Děkujeme všem, kteří se na prezentačních akcích podílejí – na jednom dnu otevřených dveří se

podílí přes šedesát žáků a většina zaměstnanců. Všem patří upřímné poděkování nejen za akce, které proběhly, ale i za ty, které nás opět čekají.

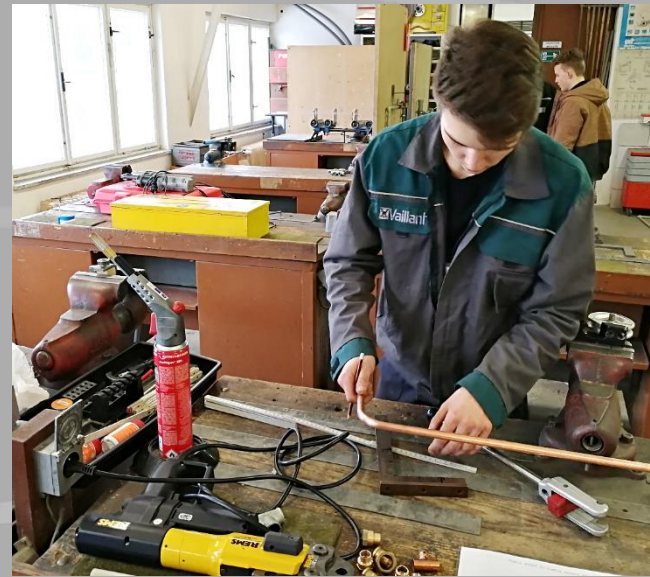
Původní Caesarův výrok vzpomínaný v titulu si dovolíme poupravit: Kdo přišel, ten viděl, resp. Kdo přijde, ten nás uvidí...

Naši instalatéři bodují

Začátkem roku se v Žamberku uskutečnil 23. ročník krajského kola soutěže odborných vědomostí a dovedností žáků 3. ročníků oboru Instalatér. Utkali se

těžní úkoly se týkaly jak teorie, kde jsme odpovídali na testové otázky, tak i praxe, to jsme dostali šest úkolů. Na každý úkol jsme měli asi ho-

lou komisí, která vše pečlivě zkoumala a přidělovala body. Nakonec jsme se probojovali na dvě nejvyšší pozice, já jsem skončil první a můj spolužák

zde instalatéři ze Žamberka, Svitav a Hradce Králové. Odpoledne jsme se ubytovali na zámku, ráno jsme se zúčastnili slavnostního zahájení a rozdělili nás do skupin. Sou-

dinu času, spojovali jsme různé druhy materiálů dle předložených výkresů, montovali zařízení včetně baterií. Provedení jednotlivých úkolů bylo hodnoceno nezávis-

Michael Behm obsadil pěkné druhé místo. Oba postupujeme do celorepublikového kola, které se bude konat asi za měsíc.

(Radek Potůček, 3. A)

Irské otazníky

*Naše škola v rámci projektů Erasmus+ vyslala na zahraniční stáže již mnoho žáků. V tomto školním roce byla s panem učitelem Dostálem jedna skupina žáků autooborů na dvoutýdenní praxi v Irsku. A přesně tam jedu v březnu i já s druhou skupinou našich žáků. Sama sobě, tedy paní učitelce **Renatě Fialové**, kladu otázky, co mne tam asi čeká a jaká bude realita.*

Již jsi někdy byla v Irsku?

Ne, v Irsku jsem zatím nebyla. A podle mě je to škoda, protože si myslím, že Irsko je nádherná země.

Proč si to myslíš?

Viděla jsem mnoho filmů, ať hraných nebo dokumentárních a četla jsem několik knih z irského prostředí. Příroda je tam naprosto úchvatná. A lidé samozřejmě také.

To určitě ano. Kdy tam jedete? Ptám se, protože je to hodně deštivá země a lepší počasí je tam pouze od května do srpna.

Jedeme v březnu, tedy v době špatného počasí. Ale myslím si, že pokud chceš nějakou zemi poznat, musíš se s ní seznámit se všemi klady i zápory, nejen jako běžný turista přijet v době, kdy je vše ozářené sluncem.

Kam vlastně v Irsku přesně jedete?

Jedeme do menšího města Mallow na jihu Irska. Bohužel to není přímořské město. Říkám bohužel, i když se tam moc těším. Ale pokud by to bylo u moře, těšila bych se ještě víc.

Celou dobu mluvíš v množném čísle. Kdo s tebou vlastně jede?

Ano, to je pravda. Budu mít šestnáct ochránců. Všichni jsou to žáci našich autooborů, stejně jako na podzim. Už se těším, jak se o mě budou starat. Alespoň v to pevně doufám.

Jak budete bydlet?

Bydlení je zajištěné v rodinách, chlapci budou bydlet po skupinkách. Už u mě bylo několik lehce nervózních žáků, zda v rodinách nebudou bydlet po

jednom. Ujistila jsem je, že ne.

A praxe bude pro všechny probíhat na jednom místě?

To ne, chlapci budou rozděleni opět do skupin a budou na praxi docházet pěšky, nebo autobusem, či dokonce autem. Ale na praxích už si budou muset poradit sami.

Budete tam dva týdny, co budete dělat o víkendu?

Pokud vím, tak podzimní skupina navštívila národní park, který je poblíž, a absolvovala ještě nějaký výlet. Konkrétní odpověď však budu moci poskytnout až po návratu.

Těšíš se na irské jídlo? A myslíš, že tvým žákům tam bude chutnat?

No to je velmi důležitá otázka. Protože tam nebudeme jeden nebo dva dny, ale celé dva týdny, a to už přece jen každý něco ochutná. Bude záležet, v jaké rodině budou kluci bydlet. Trochu mám obavy z obědů, protože tady jsme zvyklí obědovat velké jídlo, zatímco v Irsku dostaneme pouze balíček se sendvičem a nějaké ovoce a hlavní jídlo bude až večer. Tak snad nebudou mít chlapci hlad.

Děkuji za rozhovor a doufám, že zážitky, které si přivezete, budou ještě mnohem lepší než vaše očekávání.

Pobyt na ostrově

Od 12. 10. do 27. 10. 2019 jsem se zúčastnil zahraniční stáže v Irsku. Šlo o projekt od Erasmus+, který zprostředkoval

si můžete domyslet. Po příjezdu na letiště jsme našli správnou přepážku na odbavení a gate. Let byl příjemný,

Zaujaly mě nápisy psané v angličtině a hned u toho v irštině.

Následovala cesta do městečka, kde jsme měli po dalších čtrnáct dní být. Městečko se jmenovalo Mallow. Cesta z Dublinu trvala čtyři hodiny autobusem a utekla rychle. Byl večer a tma, něco málo jsme viděli. Silnice jsou velmi úzké a často lemovány hustým porostem a kamenými ploty.

pan učitel Milan Dostál. Ten s námi jel i do Irska. Pro mě to byla již druhá zahraniční stáž tento rok, první mě zavedla na dva měsíce do autoservisu v německém Bamberku.

Už cesta z Hradce Králové do Prahy na letiště byla zajímavá. Přijel pro nás malý autobus, a jelikož nás jelo šestnáct, kufry byly po celém autobuse – daly se na ně položit nohy, což někomu mohlo zpříjemnit cestu. Pro mě byla cesta velmi nepříjemná. Bohužel jsem snědl něco špatného a zbytek

měli jsme možnost občerstvení na palubě, které nebylo moc předražené. Letiště v Dublinu bylo přehledné, všude cedule a ukazatele směru k potřebným místům.

Do Mallow jsme přijeli chvíli po půlnoci a čekaly na nás hostitelské rodiny. Na parkovišti nás rozdělili a odvezli domů. Bydlel jsem opět s Petrem O., s kterým jsem byl i na předešlé stáži, a s námi byla ještě Milena B. Než jsme vešli do domu, byli jsme požádáni o naprostou tichost, jelikož rodina měla dvě malé děti, které spaly. Já měl pokoj s Petrem a Milena svůj vlastní.

Na odpoledne byla naplánovaná schůzka v kanceláři naší přijímací společnosti, na které

nás rozdělili do servisů, zasvětili do toho, co od nás očekávají, a prošli s námi celé městečko. Mallow je opravdu malé se spoustou hospod. Byl zde Lidl, Tesco a pár menších obchodů s jídlem, a dokonce i kino.

Druhý den jsme šli do práce, přesněji jeli. Všichni tři jsme pracovali ve městě Blarney, které bylo půl hodinky autem.

Petr pracoval s Milenou, já pracoval sám. Můj servis AutoActive Blarney byl opravdu malý, se dvěma zvedáky a třemi mechaniky, takže jsem tam byl dost zbytečný.

Převážně jsem uklízel dílnu. Vrata od servisu se nikdy nezavírala, a tak tam byla šílená zima. Navíc jsem si nemohl při odchodu dávat pracovní oblečení do kanceláře, každé ráno

jsem ho měl promrzlé, o to mi byla větší zima. Dva mechanici, majitelé servisu, byli velmi nepříjemní. Naštěstí poslední mechanik Brian, dvacetipětiletý kluk, byl naprosto v pohodě. Měli jsme společné téma MMA, přednostně McGregora, na kterého se zajel podívat do Las Vegas. Poslední pracovní den jsem dostal 150 euro, za které jsem byl moc rád, protože ceny v Irsku

jsou podstatně vyšší než u nás.

Oproti ne úplně příjemné pracovní zkušenosti mě mile překvapil volný čas. V porovnání s Německem, kde jsem pracoval deset hodin denně a na hotelový pokoj se vracel po sedmé večer, jsme zde měli spoustu času. Končili jsme před čtvrtou a ve čtvrt na pět jsme byli doma.

Hned jsme mohli vyrazit ven a užít si Irsko. Chodili jsme do podniku s kulečnickem. Jedna hra stála euro, ale natolik nás bavila, že jsme ji hráli celé večery. Začal jsem tam chodit jen já a Petr, postupně se k nám přidávali další spolužáci, dokonce i kluci z jiných tříd. S některými se díky tomu bavíme i teď. Jediná chyba byla, že ostatní měli vycházky do desíti, my jsme naš-

těstí omezené vycházky neměli.

Jediné pravidlo naší rodiny bylo nevzbudit děti. To jsme zvládli dodržet, takže jsme s rodinou byli v pohodě a vždy v dobré náladě. Rodina byla úžasná, vždy nám se vším pomohli a byli moc milí, i přesto, že se mi povedlo rozbit sklenici a šatní skříň. Večeře připravoval Mr. Sheehy a moc

mi chutnaly. Večeřeli jsme bez dětí, mohli se bavit jen s námi. Mluvili jsme o všem možném, v Irsku se teď hlavně řeší brexit a postoje amerického prezidenta. Když nám pan učitel potřeboval něco sdělit, scházeli jsme se v hospodě Albert Lynch, kde jsme ale striktně dodržovali pravidla školní akce.

značně předčily naše očekávání a všichni si je užili.

Poslední pátek jsme měli rozlučkovou schůzku, kde všichni dostali certifikát o účasti na stáži a europass. Měli jsme vyplnit krátký dotazník v angličtině. A to byl pro většinu účastníků problém. Ve třídě zazněly hlášky typu „to tipní“. Nakonec

dokonce Oskara i vyhraje.

V neděli ráno jsme se rozloučili s rodinou, dostali malé dárky a vyrazili na letiště do Dublinu. Stáž jsem si opravdu užil i přes pracovní zkušenost a rozhodně všem doporučuji využít možnost a zúčastnit se jarního termínu. Je to skvělá zkušenost a možnost se podí-

První víkend nás přijímací společnost vzala na útesy u města Ardmore, do města Cork, do Národního parku Killarney a města Killarney. Toto město je velmi navštěvováno americkými turisty a v národním parku je krásný vodopád. Mnozí spolužáci ve městech chodili hlavně po Primarku, já se snažil poznat město. Výlety

jsem těm méně chápavým pomohl a mohli jsme dostat certifikáty. Večer nám nařídili návštěvu kina, které nám dokonce zaplatili, což znamenalo další skvělou možnost procvičení angličtiny. Já jsem viděl film Joker, šel jsem na něj znova v Česku a věřím, že bude nominovaný na Oskara a dávám naději herci hlavní role, že

vat zadarmo do zahraničí, pro ty, kteří chtějí maturovat z angličtiny, se zdokonalit, a dokonce si i přivést nějaké peníze.

Chci moc poděkovat panu učiteli Dostálovi a celé naší škole, že nám tuto možnost poskytla.

(Adam Prokap, 4. MA)

Zelená mozaika

Jako ke každé zemi a ke každému národu, tak i k Irsku patří několik atributů, které člověk může potvrdit nebo vyvrátit ne na základě četby a fotografií, ale pouze poté, co do konkrétní země zavítá. O své nejzajímavější postřehy se podělili i další účastníci projektu.

Irové jsou hodně věřící, mají

Jako my máme hokej, tak Irové jsou doslova posedlí rugby. Sledují ho všude: doma, v práci i ve škole.

(Vojtěch Maťátko, 4. MA)

Při příletu nás uvítalo klasické irské počasí, a to déšť. Počasí se bohužel za celých 14 dní neumoudřilo, téměř denně pršelo. Ale to nám nebránilo o ví-

Irské počasí je ovlivňováno Atlantským oceánem. Je velmi nepředvídatelné a neustále se mění. Často prší, střídají se občasné přeháňky s jasnou oblohou bez jediného mráčku. Pokud se rozhodneme navštívit Irsko, nesmíme zapomenout na pláštěnku, deštník, popřípadě nepromokavé oblečení. Bez těchto věcí se neobe-

symboly Ježíše Krista a Panny Marie různě vyvěšené po domě i na ulicích města. Školáci nosí školní uniformy. V 9 hodin ráno jim začíná škola a končí ve 3 hodiny odpoledne, pracovní doba je podobná. Pracovní dobu poctivě dodržují krom obědové přestávky a přestávky na čaj. V době našeho pobytu začínal Halloween, lidé společně se svými rodinami zdobili své domy různými nálepkami, strašáky, kostlivci, dýněmi, a jejich děti se oblékaly do strašidelných kostýmů.

kendech, kdy jsme nepracovali, podnikat výlety do krásné přírody.

(Jakub Nosek, 3. D)

Irsko bych charakterizoval jako spojení milých lidí, pěkného prostředí a deštivého počasí. Překvapilo mě, že všichni bydlí v takových malinkých domech, když to srovnám s tím, na jaké stavby jsme zvyklí u nás. A také jsem očekával, že vzhledem k častému dešti bude v Irsku mnohem chladněji.

(Patrik Tatai, 3. D)

jdeme. Což byl i můj případ. Byl jsem skoro neustále promoučený až na kost. Cestou do práce pršelo, v práci pršelo děravou střechou na nás, na zásuvky, i cestou z práce pršelo. Když jsem si chtěl po práci zaběhat nebo se třeba projít městem, obloha byla krásně vyjasněná, nikde ani mráček. Ovšem jakmile jsem chtěl vyjít z domovních dveří, začalo pršet. Teploty se v říjnu pohybovaly kolem patnácti stupňů Celsia.

(Adam Sova, 4. MA)

Po přiletu mě nejvíce upoutal krásný čerstvý vzduch. Ve městě mě pak zaujaly domy – na pohled neobvykle malé, ale uvnitř jsem si vůbec nepřipadal stísněně. Protože se zajímám o automobilovou dopravu, pozorně jsem zkoumal i auto-

vzhledem k mé výšce, ale celý let byl velice klidný, až na menší turbulence před přistáním. Překvapilo mě, že k obědu jedli většinou toasty, což je celkem malý oběd oproti tomu českému. Naopak večere byly velké, například pizza a hra-

velmi útulný. Na jedné straně jsem trénoval angličtinu, ale v práci jsem se spíš učil polsky. Mám pocit, že Irové snad neznají žádné jiné jídlo než sendviče a mraženou pizzu. Počasí jsem čekal podstatně horší, naopak příjemně pře-

busy, kterými jsem jezdil do práce, byly opravdu pohodlné a dobře vybavené. Jen jsem si opravdu nemohl zvyknout na to, že tam jezdí na levé straně vozovky. *(Dominik Esender, 3.H)*

Byl to můj první let, takže jsem nevěděl, jak bude let probíhat. Trošku jsem se bál, že v letadle nebudu mít místo na nohy

nočky, zapékaná bramborová kaše s omáčkou nebo kuřecí stehno s bramborem. Nejzajímavější však byla jejich obdoba guláše: nijak kořeněná, s velkými kusy mrkve, celeru a bramborovou kaší jako přílohou. *(Matěj Kukla, 4. MA)*

Lidé, u kterých jsem bydlel, byli opravdu přívětiví, dům měli

kvapily veřejné autobusy vybavené wi-fi. *(Filip Luštinec, 3.H)*

Během pobytu jsem získal řadu zkušeností, zdokonalil svou angličtinu a poznal pohostinné lidi. Krásu zeleného Irska jsem si užil a doufám, že jsem v této zemi nebyl naposled. Děkuji škole za tuto možnost a zkušenost. *(Ladislav Otmar, 3.D)*

Jsme výjimeční – rozhovor s Jakubem Kalousem

*Přáním mnoha mladých chlapců je umět se prát. Jenže ono je praní a praní. Lze se prát amatérsky, ale také se znalostí hmatů, chvatů a hlavně pod dozorem trenéra. Takovýchto sportů je mnoho, jeden z nejznámějších je judo. Šestnáctiletý žák **Jakub Kalous** z 1.MP se ve své kategorii věnuje judu na profesionální úrovni.*

Ahoj Jakube, od tvých spolužáků vím, že se věnuješ jednomu sportu, který zase tak obvyklý není. Můžeš mi, prosím, k tomu něco říct.

Ano, spolužáci vás informovali správně. Dělam judo na profes-

sionální úrovni.

To je pro mě velmi překvapivé, protože jsem si vždy myslela, že judo se věnují drobní lidé a ty jsi dost vysoký a hodně statný.

To vás musím vyvést z omylu, protože judo se věnují lidé i mnohem vyšší a statnější než já. Je to řešeno jako v mnoha

jiných sportech rozdělením do váhových kategorií. Jen pro zajímavost, nejtěžší judista na světě váží přes 180 kilogramů.

Co vlastně judo znamená?

V překladu z japonštiny to znamená „jemná cesta“. Postoj mnoha lidí k judu je negativní, protože tento sport neznají a soudí jen podle toho, že se umíme dobře prát. Ale musím podotknout, že judo se v normálním životě nesmí používat, jen opravdu ve výjimečných

případech, když nás někdo napadne.

Jak se tedy judisté musí chovat? Je to upravené nějak oficiálně?

Ano, existuje oficiální dokument s názvem Morální kodex judisty. Tento kodex existuje od samotného vzniku juda v roce 1882. Zakladatel vytvo-

řil umění boje, při kterém nebude potřebovat velkou sílu. V kodexu vyjádřil respekt k soupeři, čestnost, přátelství, a hlavně zákaz použití juda mimo tatami.

Kdo tě k tomuto sportu přivedl a kolik ti bylo let?

Od devíti let jsem původně hrál florbal. V této době jsem se však stal obětí šikany. Bohužel jak ve škole, tak i při trénincích florbalu. S tímto sportem jsem tedy ve třinácti letech skončil a rozmýšlel jsem se, co dál. Chtěl jsem dělat nějaký bojový sport, například box. Můj život však ovlivnila jedna návštěva.

Známý mého otce nám doma vypravoval o své dceři, která se věnovala judu, a nabídl mně, abych to přišel zkusit do Judo Clubu Hradec Králové.

To jsou ty životní náhody, které člověka vždy někam nasměřují. Líbilo se ti judo hned od začátku?

No určitě se mi judo líbilo hned

od začátku. Byl jsem naprosto nadšený. Když jsem poprvé přišel na trénink, obdivoval jsem ostatní, jak perfektně padají na žíněnku a pády je vůbec nebolí. Byl jsem nadšený tak moc, že jsem to okamžitě zkusil sám a spadl jsem na záda. Pád byl velmi bolestivý a málem jsem si vyrazil dech. Navíc jsem se ten den dozvěděl, že úspěšní zápasníci začínají tak v šesti letech a mně bylo již třináct, takže se nezdálo, že by ode mě očekávali nějaké velké výkony. A ještě mi řekli, že žíněnka není žíněnka, ale tatami.

To pro tebe muselo být docela zklamání, že?

Trochu ano, ale o to víc mě to namotivovalo a začal jsem snít o mnohem větším úspěchu, než mi bylo řečeno. Začal jsem dost tvrdě trénovat a snažil jsem se všem dokázat, že budu úspěšný, i když jsem začal mnohem později než ostatní.

Po jaké době ses dostal na první závody?

Po půl roce. Byl jsem hodně nervózní a nevěděl jsem, co mám očekávat. Naštěstí vše šlo dobře, dokonce i moje prohra. Byl jsem druhý, při pádu jsem se nezranil, takže to byl vlastně úspěch.

Jaká je teď tvoje aktuální situace?

Posledním rokem patřím mezi dorostence, poté přejdu do juniorů. Teď se připravuji na novou sezónu, první závody začínají koncem ledna.

Jak probíhá tvůj trénink?

Můj trénink se skládá ze tří částí – kondiční a silová příprava a tréninky v kimonu. Trénuji šestkrát až devětkrát týdně. To znamená dvoufázové tréninky a ještě i víkendy.

O víkendech však většinou bývají závody nebo soustředění, takže nemám ani jeden den volno.

Jak dvoufázové tréninky probíhají? Vždyť chodíš do školy.

Pokud vyučování začíná první hodinou, chodím běhat. Děláme tak čtyři kilometry. Pokud máme nultou hodinu, chodím plavat do bazénu. Většinou uplavu tak půl kilometru, protože mám ráno málo času. Každé odpoledne je normální trénink, který trvá až dvě hodiny. Činnosti se střídají, nejdéle nám zabere trénink v kimonech. Zde již přímo zkusíme simulovat průběh závodů. Děláme cvičné závody, pereme se v postoji i na zemi a nacvičujeme různé techniky.

Jaké závody budeš v letošní sezóně absolvovat?

Letos budu absolvovat tzv. České poháry, na kterých sbírám body na mistrovství České republiky a v zahraničí bych se chtěl letos zúčastnit prestižních Evropských pohárů, které vedou k mistrovství Evropy.

Jakube, poslední otázka. Jaké plány máš v kariéře judisty do budoucna. Nebo spíše sny?

Samozřejmě bych se chtěl dále zlepšovat a stoupat výš a výš. Můj největší sen je olympiáda. Ale na to je ještě dost času.

Můj exotický kamarád

Na to, že se „naši kluci“ věnují různým sportům závodně, jsme si už zvykli. Občas se najde hubdebník a tanečník, ale doposud jsme neprezentovali žádného chovatele. K nápravě tohoto nedostatku jsme se rozhodli použít tvora, který je spíše součástí zoologických zahrad, nikoliv obývacích pokojů.

Na základní škole se mi zalíbil, ani nevím proč, chameleon. Hodně jsem si o tomto zvířeti přečetl a prostudoval na internetu, loni jsem si svůj dětský sen splnil a pořídil si jeden exemplář chameleona jemenského, který je nejčastěji chovaným druhem. Můj chameleon se jmenuje George, můžou mu být přibližně 2 roky.

Nejprve si musíte pořídít nějaké slušné terárium a svému kamarádovi zajistit teplo, světlo a neustálý přístup k čerstvé vodě. Chameleoni většinou slízávají (píjí) vodu z rostlin nebo ze stěn, ale jsou schopni se naučit pít i z misky. Georgovi pravidelně rosím terárium rozprašovačem a umístil jsem mu tam i vodní fontánku.

Bylo kouzelné pozorovat vývoj jeho návyků – nejdřív fontánu používal jako záchod, ale ten si postupně „našel“ na jiném místě. Z fontány v současné době pije.

Teplota v teráriu by se měla pohybovat v rozmezí 25–35 °C a na noc by se mělo „ochladit“ zhruba na pokojovou teplotu. Aby teplota samovolně nekolísala, nesmí se terárium umísťovat na přímé slunce. Žádoucího stavu lze dosáhnout nejnadhěji pomocí dvou žárovek. Jedna zajišťuje teplo a druhá (UVB) nahrazuje slunce a pomáhá zajišťovat dostatek vápníku v těle chameleona.

Chameleoni se krmí cvrčky, šváby, sarančaty, kobylkami a sem tam moučnými červy. Mimo to žerou i ostatní hmyz, např. luční koníky, můry, pavouky, mouchy... V letním období je možno sehnat tuto potravu přímo na louce. Jen pozor, aby louka nebyla chemicky ošetřena a abychom do terária nevpustili jedovatý nebo bodavý hmyz, jako jsou včely a vosy. Může hrozit i riziko, že chycená kobylka je nějak nemocná, a to se projeví také na obyvateli terária. Nejjednodušším způsobem je tedy nákup „prověřeného“ krmiva. Krmný hmyz musí být živý. Velikost potravy je samozřejmě

nutno přizpůsobit velikosti chameleona. Chameleoni si také „pochutnají“ na květech rostlin například pampelišce nebo ibišku. Při jejich opatrování platí stejné bezpečnostní zásady jako u hmyzu.

Chameleona všichni vidí jako zvíře, které mění barvy, ale to praktikují spíše jiné druhy. George nezežlutne na žluté mikiňe, ale spíš mění svůj odstín

podle nálady – když je v pohodě, je světlý, a když ho něco stresuje nebo zlobí, ztmavne.

Celkově nejsou tito plazi příliš rozšíření domácí mazlíčci, nejsou to zkrátka hebká zvířátka, která by si člověk bral na pohovku ke sledování televize nebo na mazlení do postele. Jenže můj George je, zdá se, výjimka. S oblibou leze po čemkoliv a po komkoliv. Už se mi dokonce stalo i to, že na mně několikrát usnul. George je opravdu přátelský a touží po kontaktu, pořád se snaží dostat z terária ven. Říkám si, že je s mojí péčí nejspíš spokojený.

(David Vejr, 1.D)

Strýček Váňa v Klicperově divadle

V Klicperově divadle se jednalo o 2. premiéru letošní divadelní

sezony. Konala se na hlavní scéně 26. 10. 2019. Inscenace vznikla v režii Ivana Krejčího, který se vrátil jako režisér do Klicperova divadla po 22 letech. Strýček Váňa je jedna z neznámějších tragikomedií Antona Pavloviče Čechova.

Na statek, který spravuje strýček Váňa se svou neteří Soňou, přijíždí starý profesor Se-

rebrjakov, Sonin otec a Ivanův švagr. Žena profesora zemřela a on má novou mladou ženu Jelenu. Je to příběh o lásce, zbytečných nadějích, iluzích,

marném očekávání a úporném životě na ruském venkově. Soňa touží po lásce, ale musí dřít a roky ubíhají. Také Váňa by chtěl lásku, ale už se obětoval jinému životu a musí zapomenout na mladou Jelenu. Ta si vyčítá svůj ukvapený sňatek se Serebrjakovem, ale zachovává si hrdost, a dokonce

v sobě najde porozumění pro zoufalou Soňu. Serebrjakov je sice starý, ale není nemocný.

Je to sobec, který si užívá pohodlný život na statku. City jsou mu cizí. Svoji bezohledností a sebestředností naruší zdejší poklidný život. Profesor

nakonec odjede se svojí ženou zpět do města. Situace se zklidní, vše se vrací do starých kolejí. Soňa s Váňou dál pečují o statek a zavazují se, že dál budou posílat rentu Serebrjakovi, který je na ní celý život závislý.

Jedná se o sympatickou insce-

naci, která má místy psychologický ráz. Nutné je také vyzvednout herecké výkony zejména Natalie Holíkové /Jelena/, Kamily Sedlářové /Soňa/, Jiřího Zapletala /Ivan Vojnickij – Váňa/, Františka Staňka /Serebrjakov/.

Tato divadelní hra představuje dramatický žánr, který označujeme jako lyrické drama, za jehož zakladatele je považován právě A. P. Čechov. Stupňuje se v něm lyrická nálada na úkor dějovosti a akčnosti. V české literatuře je jeho představitelem například V. Vančura.

